

Arrest

nr. 257 051 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2019 dient de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Nederlandse feitelijke partner.

Op 21 mei 2019, met kennisgeving op 16 maart 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 30.01.2019 werd ingediend door:

*Naam: S. (...)
Voorna(a)m(en): F. (...)
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...).1988
Geboorteplaats: Aksaray
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.01.2019 voor de vierde keer gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde D.T. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15 12 1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- ongedateerde foto's*
- verklaringen op eer met betrekking tot gezamenlijke activiteiten en aankopen*

Deze documenten en foto's werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 07.04.2017, 16.11.2017 en 06.07 2018) en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 06 10.2017, 14 05.2018 en 28 12.2018)

Louter op basis van de voorgelegde stukken is het duurzaam karakter van de aangehaalde relatie onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen

Het gegeven dat betrokkene sedert 07.04.2017 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan Louter deze samenwoont kan niet worden beschouwd als een bewijs van een duurzame relatie, noch als een bewijs van een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15 12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1 en volgende en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van de fair play en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine', RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd, vroeg verzoeker op 30.01.2019 de gezinshereniging aan met zijn toenmalige partner, mevr. D.T. (...), de referentiepersoon van Nederlandse nationaliteit.

Zonder dat verzoeker het wist, werd er blijkbaar op 21.05.2019 een weigeringsbeslissing genomen inzake deze gezinshereniging. Dit betreft de thans bestreden beslissing (stuk 1).

Doch, deze beslissing werd niet ter kennis gebracht aan verzoeker. Meer nog, er werd hem enkele weken nadien een F-kaart afgeleverd.

Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de F-kaart een zeker verblijfsrecht voor 5 jaar toegestaan, waardoor de bijlage 20 dd. 21.05.2021 impliciet, doch zeker werd ingetrokken (naar analogie: RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 25 mei, nr. 10.529).

Deze bijlage 20 is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekende verblijfsrecht, t.t.z. de F-kaart voor een duur van 5 jaar.

De bijlage 20 werd zelfs nooit betekend of ter kennis gebracht aan verzoeker, zodat hij er rechtmatig van mocht uitgaan dat de F-kaart hem op correcte wijze werd afgeleverd, waarna hij een zeker verblijfsrecht verwierf en hier zijn leven mocht opbouwen, hij mocht werken, kon zich integreren, ...

Het is dus niet zo dat verzoeker weet kon hebben dat de bijlage 20.

Neen, deze werd niet ter kennis gebracht.

Doch dit doet zelfs niet ter zake, daar het afleveren van de verblijfskaart aan verzoeker dateert van na de datum van de bijlage 20, waardoor dit een impliciete doch zekere intrekking vormt van de eerder genomen, doch niet betekende, bijlage 20.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Door aan verzoeker een F-kaart af te leveren, zonder enige kennis van de bijlage 20, mocht verzoeker er dus vanuit gaan dat hij zich niet langer in een rechtsonzekere positie bevond en mocht hij erop vertrouwen dat het bestuur niet plots, bijna 2 jaar na datum, anders zou handelen!

Het rechtszekerheidsbeginsel wordt hier met andere woorden manifest geschonden.

6.

Daarnaast houdt het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij zich thans niet onpartijdig en open/eerlijk opstelt.

Er werd een F-kaart afgeleverd aan verzoeker, die er mocht vanuit gaan dat dit op correcte wijze gebeurde, daar hij absoluut geen weet kon hebben van de eerder genomen bijlage 20.

Thans wenst verwerende partij deze bijlage 20 kost wat kost toch nog ter kennis te geven aan verzoeker.

Wellicht kwam het dossier bij verwerende partij opnieuw boven water n.a.v. een huwelijksaangifte die verzoeker deed.

Verwerende partij had evenwel rekening moeten houden met het afleveren van de eerdere F-kaart, ná datum van de bijlage 20 (en wat dus de impliciete doch zekere intrekking van deze bijlage 20 betekende).

Het feit dat verwerende partij toch nog deze bijlage 20 in het rechtsverkeer wil betrekken en wil ter kennis geven aan verzoeker, geeft blijk van een partijdige houding, die getuigt van weinig eerlijkheid en transparantie.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

7.

Bovendien, doch ondergeschikt, werd de bijlage 20 op onzorgvuldige wijze genomen, daar er destijds wel degelijk werd voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de partner van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als feitelijke partner van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°.”

Artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en stabiele aard van de banden tussen de partners.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende wordt bewezen en dat van verzoeker kan worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Verwerende partij concludeert aldus dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk voldoende en overtuigende bewijsstukken voorlegde.

Noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, noch artikel 47/3, §1, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet beschrijven welke bewijzen van de relatie er precies dienen te worden voorgelegd. Verzoekster verwijst in dit opzicht nogmaals naar artikel 47/3 Vreemdelingenwet letterlijk:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.”

De bewijsvoering is met andere woorden vrij.

Daarbij valt op de website¹ van verwerende partij zélf het volgende te lezen:

“De feitelijke partner kan zich laten inspireren door de criteria die door de wetgever vastgelegd werden om het duurzame en stabiele karakter van de relatie bij een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te tonen.”

Eén van deze criteria is een officiële samenwoning van één jaar overeenkomstig artikel 40bis, §2 Vreemdelingenwet:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; [...].”

Uit het rijksregister van verzoeker en zijn toenmalige partner blijkt ontegensprekelijk dat zij sinds 07.04.2017 (en dus bijna 2 jaar voor de aanvraag waarop de huidige bestreden beslissing is gebaseerd) onafgebroken hebben samengewoond (stukken 3-4).

Verder stelt verwerende partij het volgende: “Het gegeven dat betrokkene sedert 07.04.2017 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan. Louter deze samenwoning kan niet worden beschouwd als een bewijs van een duurzame relatie, noch als een bewijs van een gezinsleven”.

Dergelijke motivering, die resoluut ingaat tegen enerzijds de feitelijkheden en anderzijds tegen voornoemde wetsartikelen én de eigen gepubliceerde informatie, vormt een schending van het motiverings-, zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het duurzame en stabiele karakter van de relatie werd aldus vooreerst bewezen door hun officiële samenwoning van in totaal bijna 3 jaar.

Daarnaast legde verzoeker ook nog andere bewijzen van de relatie voor.

Zo legde hij tal van foto's (stuk 5) en getuigenverklaringen (stuk 6) voor.

Deze foto's mogen dan wel niet gedateerd zijn, doch uit de kledij, achtergrond, omstandigheden, personen... blijkt zeer duidelijk dat deze foto's werden getrokken doorheen verschillende momenten in de relatie van betrokkenen. Het betreffen met andere woorden foto's van tal van verschillende momenten, in verschillende (intieme) situaties, waarbij verzoeker te zien is met de referentiepersoon. Verzoeker herhaalt dat de bewijsvoering in het kader van voorliggende aanvraag gezinshereniging vrij is en dat deze foto's dus wel degelijk dienstig zijn ter bewijs. Het bewijst immers het samenzijn op verschillende momenten.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar motiveringsverplichting geschonden, maar tevens haar zorgvuldigheidsverplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit de stukken duidelijk blijkt dat verzoeker op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhield met de referentiepersoon, en dus wel degelijk heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, waardoor de bijlage 20 destijds op foutieve wijze werd genomen én de F-kaart daarentegen op correcte wijze werd afgeleverd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1 (e.v.) en 62 van de Vreemdelingenwet, evenals van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het fair playbeginsel.

Hij betoogt dat, zonder dit te weten, t.a.v. hem, onder een bijlage 20, een weigeringsbeslissing van zijn verblijfsaanvraag werd genomen doch dat hij enkele weken nadien in het bezit gesteld werd van een F-kaart voor 5 jaar, waardoor de bijlage 20 impliciet werd ingetrokken. Hij stelt dat een bijlage 20 onverenigbaar is met het hem nadien toegekende verblijfsrecht. Hij vervolgt, ondergeschikt, destijds wel voldaan te hebben aan de voorwaarden van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet en stelt wel degelijk voldoende en overtuigende bewijsstukken aangaande zijn duurzame relatie te hebben aangebracht. Hij stelt dat uit het Rijksregister blijkt dat dat hij en zijn toenmalige partner sinds 07.04.2017 onafgebroken hebben samengewoond. Hij verwijst verder naar foto's en getuigenverklaringen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbijgaat dat, zoals trouwen blijkt uit de beslissing tot intrekking van de F-kaart, gericht door het Bestuur aan de burgemeester van Antwerpen d.d. 01.03.2021 – en waarvan verzoeker op 16.03.2021 in kennis werd gesteld –, dat de F-kaart ten onrechte was afgegeven, kort nadat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf voor meer dan drie maanden aan verzoeker had geweigerd. Verzoekers Fkaart was bijgevolg niet ondersteund door een onderliggend verblijfsrecht. Het was niet meer dan een verkeerd afgegeven kaart of instrumentum, waarmee geen verblijfsrecht aan verzoeker werd toegekend. Er werd verder in dat schrijven meegedeeld dat de toenmalige partner van verzoeker, Mevrouw D. T., reeds op 21.05.2019 van ambtswege was afgevoerd en de gezinshereniging aldus achterhaald was. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Waar verzoeker thans in zijn middel de bijlage 20 van 21.05.2019 wenst aan te vechten, toont hij niet aan wat zijn actueel belang hierbij is nu de relatie met de referentiepersoon beëindigd is en de referentiepersoon op 13.11.2020 van ambtswege werd afgevoerd.

“Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).”

Een gezinshereniging met Mevrouw D. T., waarvan niet wordt aangetoond dat zij nog in België verblijft en een gezinscel met verzoeker uitmaakt, wordt niet aangetoond. Het duurzaam karakter van de relatie wordt daardoor al evenmin aangetoond.

Het beroep, in de mate gericht tegen de bijlage 20, is onontvankelijk, minstens zonder voorwerp.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene. (RvS 3 juni 2010, nr. 204655)

De Raad stelt vast dat het administratief dossier volgende brief van 1 maart 2021 bevat, gericht door de verwerende partij aan de burgemeester van Antwerpen:

“Betrokkene diende op 30.01.2019 een aanvraag gezinshereniging in de hoedanigheid van feitelijke partner van mevr. D.T. (...) van Nederlandse nationaliteit, waarna hem op 20.08.2019 een F-kaart werd afgeleverd. De F-kaart werd echter ten onrechte afgeleverd. Er werd immers binnen de door de wet bepaalde termijn een beslissing tot weigering van het verblijfsrecht opgesteld, meer bepaald op 21.05.2019. Inmiddels werd referentiepersoon meer dan een half jaar terug afgevoerd, zij wordt aldus geacht het Rijk verlaten te hebben. De gezinshereniging in het Rijk is dus eveneens achterhaald.

De afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (R.v. St. 05 januari 2012, nr. 27.116). dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht tot een toekenning van een recht op verblijf. Het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. (RvV 16 januari 2014, nr. 117 023).

De F-kaart dient ingetrokken te worden aan de hand van een bijlage 37.

De instructies d.d. 21.05.2019 (bijlage 20) moeten alsnog uitgevoerd worden.”

Hieruit blijkt dat *in casu* de overheid op 20 augustus 2019 aan de verzoekende partij een F-kaart heeft afgegeven in plaats van de op 21 mei 2019 genomen beslissing tot weigering van verblijf ter kennis te brengen. Hoewel de brief van 1 maart 2021 terecht opmerkt dat de F-kaart slechts het instrumentum betreft en geen constitutief karakter heeft, dient er niettemin op te worden gewezen dat met die vergissing aan de verzoekende partij een voordeel werd verleend. Naar luid van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde immers, wanneer het verblijfsrecht wordt toegekend, aan de vreemdeling een "*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*" overeenkomstig het model van bijlage 9 af; dit is de F-kaart die op 20 augustus 2019 aan

de verzoekende partij werd overhandigd. Aangezien de reglementering niet voorziet in de afgifte van enig ander document aan de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend, had de verzoekende partij een gerechtvaardigde verwachting dat met de afgifte van de F-kaart haar verblijfsrecht inderdaad werd erkend. De verzoekende partij wijst er op dat zij, er op vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht beschikte, haar leven kon opbouwen, doordat zij mocht werken en zij zich kon integreren.

Wat betreft de aanwezigheid van gewichtige redenen om het (verblijfs)voordeel terug te vorderen, verwijst het schrijven van 1 maart 2021 naar het feit dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en dat de verblijfskaart aldus onrechtmatig werd afgegeven. Hiermee verwijst de verwerende partij in eerste instantie naar de eigen vergissing als overheid. Het gegeven dat de overheid zich heeft vergist heeft betrekking op de eerste van de drie voorwaarden waaronder het vertrouwensbeginsel kan worden ingeroepen, maar kan niet in ieder geval worden gelijkgesteld met een gewichtige reden om het gegeven voordeel terug te vorderen. Het gegeven dat de verblijfskaart per vergissing werd afgegeven weegt immers niet op tegen de legitieme verwachting dat de verzoekende partij een recht op verblijf in België had en ten gevolge waarvan zij haar gezinsleven en privéleven gedurende bijna 2 jaar heeft uitgebouwd in België. Er werd in hoofde van de verzoekende partij, gelet op het bepaalde in artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit, de verwachting gecreëerd dat zij een recht op verblijf had. Ten gevolge van de afgifte van de F-kaart heeft de verzoekende partij, er op vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht beschikte haar leven in België uitgebouwd. De overweging dat de afgifte van de F-kaart een fout was en dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend, houdt geen rekening met het gezins- en privéleven dat de verzoekende partij heeft ontwikkeld in de periode dat zij op dit punt legitieme verwachtingen kon koesteren. De verwerende partij heeft dan ook niet nagegaan of het feit dat er geen onderliggend recht op verblijf werd toegekend en de F-kaart per vergissing werd afgegeven, voldoende opweegt tegen de banden die de verzoekende partij ontwikkelde in de periode dat zij over een verblijfskaart beschikte. Er werd dan ook niet op afdoende wijze vastgesteld dat er *in casu* gewichtige redenen zijn om het aan de verzoekende partij gegeven voordeel terug te vorderen.

Verder merkt de Raad ook nog op dat de wetgever met het invoeren van de termijn van zes maanden in huidige artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de bedoeling had om ervoor te zorgen dat de betrokkene niet te lang in het ongewisse zou blijven over het antwoord op zijn aanvraag (zie: GwH 128/2010 van 4 november 2010, B7.1. en tot B.8.3.) en hierover rechtszekerheid te bieden. Indien vervolgens, na de afgifte van een F-kaart omwille van het verstrijken van de termijn, die kaart onbeperkt zou mogen worden ingetrokken, heeft dit als effect dat de rechtsonzekerheid nog vele malen groter is.

De verzoekende partij maakt de schending van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel aannemelijk

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU